

pidi murret kandma. Selle sullase
nimmi olli Jofep: ja temma olli üks
ilmalaitmatta mees, kes omma wän-
nema sanna kulis ilma wastopannemat-
ta, keige asjade eest truiste hoolt kandis,
ja peälegi iagas woõras paikas nobbe-
daste keik tähhele panni, mis ta näggi
ja kulis, ja keige asjade üle moistlikult
järelemõttes. Sepärrast, kui temma
nuud mena aasta omma wannemaga
mõda mailma olli reisinud, monda maod,
monda liina, mitmesuggused innimesed
ja nende wiisid ja kombed, ja nende ello-
pidi omist olli näinud; siis olli ta püwast
püwani targemaks läinud, ja enneselle
monnesuggused tullesad õppetused koggu-
nud, mis läbbi temma lotis omma ma-
rahwale suurt kaswo sata, kui ta jälle
õddi kōjo tullemä. — Ühhel puhul sattu-
maad woõral maal rõõwlitte kimpõ,
ja

ja kui Jofep ey olleks olnud, küs need
koerad olleksid noore Herra ellole otsa-
teinud. Agga Jofepil olli mehhe südda
sees, ja suur truus süddames: peälegi
kartiis ta Zummäläd, ja lotis finelaste
temma peäle: sepärrast woidles ta kui
Lou-Koer nende rõõwlitte wasto, ja ei
pannud omma ennese ello mikski, et ta
agga omma wannema kaitseks. Zum-
mälä wallitsuse läbbi tullid ta pea nuud
head innimesed sepeäle: ja need rõõw-
lid pöggensesid. Siiski olli Jofep ses
woitlemises üht nisuggust hopi nuiaga
püsa peäle sanud, et ta pärrast sedda,
läbbi keige omma ello aia lonkas. Eest
temma siis sedda nimme sai: Woisito
ramb Jofep. Agga temma ei püü-
nud sedda mitte pahaks, kui tedda selle nim-
mea hüeti, sest temma ütles: „minno
„ramb jalg on minno keigesurem au ja
„nillo, sest se tunnistab, et ma ausaste
„teggim